

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

KONSTRUKCE A FIKCE

SOUBOR FOTOGRAFIÍ NA POMEZÍ REALITY A FIKCE

Tereza Kropáčová

Plzeň 2017

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění

Studijní program Výtvarná umění

Studijní obor Multimediální design

Specializace Užitá fotografie

Bakalářská práce

KONSTRUKCE A FIKCE

Tereza Kropáčová

Vedoucí práce: Prof. Mgr. Štěpán Grygar

Katedra výtvarného umění

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2017

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval(a) samostatně a použil(a) jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2017

.....

podpis autora

Mé poděkování patří Prof. Mgr. Štěpánu Grygarovi za skvělé vedení práce, věcné připomínky, vstřícnost při konzultacích a především za jeho odborné znalosti. Ráda bych poděkovala za pomoc při vypracovávání i MgA. Vojtěchu Aubrechtovi, který mě s mou prací posunul dále. Též za jeho upřímné názory a milou spolupráci.

OBSAH

1.	MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE	6
2.	TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY	8
3.	CÍL PRÁCE	10
4.	PROCES PŘÍPRAVY	11
5.	PROCES TVORBY	12
6.	TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA	14
7.	POPIS DÍLA	15
8.	PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR	17
9.	SILNÉ STRÁNKY	18
10.	SLABÉ STRÁNKY	19
11.	SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	20
	a) Knižní a periodická literatura	20
	b) Internetové zdroje	20
12.	RESUMÉ	21
13.	SEZNAM PŘÍLOH	22

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

O studiu zaměřeném na fotografování jsem začala přemýšlet už na základní škole, kdy si člověk musí zvolit, jakým směrem se chce vydat dále. Jelikož mě již od dětství bavily výtvarné činnosti jako kreslení, malování a později se přidala záliba fotografování, začala jsem navštěvovat takto zaměřený kroužek a podala si přihlášku na Střední grafickou školu Hellichova, na obor Užitá fotografie. Díky přípravným lekcím pod vedením zkušeného pedagoga jsem úspěšně zvládla přijímací talentové zkoušky a mohla proniknout hlouběji do tajů pořizování snímků. Dozvěděla jsem se mnoho nových informací, naučila se pracovat kreativněji, přemýšlet o svých projektech a umět je obhájit. Zadání zaměřená na technickou stránku snímků mě naučily, jak pracovat s materiály jako jsou sklo, keramika a kov. Poprvé jsem zde mohla pracovat s kinofilmovými, středofilmovými a velkoformátovými kamerami. Od té doby jsem si práci s filmem a celým procesem vyvolávání oblíbila natolik, že mnohdy fotografuji pouze na něj. Vidím v tom onu krásu vzniku, kterou mohu provázet a ovlivňovat během celého procesu. Je to něco, co digitální kamery nikdy nenahradí. To kouzlo okamžiku, kdy konečně můžete po ustálení otevřít tank a zjistit, zda na filmu snímky jsou. To napětí, očekávání a ohromná radost z fotografií, to mě pouze cvakání spouště u digitální zrcadlovky nikdy nenahradí. Při snímání nikdy nepocítím takové emoce. Někdy člověk necítí vůbec žádné, jelikož ví, že když se snímky nezdaří, nic se neděje. Nebo se později v postprodukci upraví. A protože fotografii vidíte hned po expozici, tak tady ten pocit natěšení chybí.

Nejprve jsem různě experimentovala a zkoušela, jakými tématy se budu do budoucna obklopot. A jelikož jsem spíše introvertní typ, nikdy jsem moc nevyhledávala témata spojená s člověkem. Mnohem raději jsem se začala zaměřovat na dokumentování míst, přírody a zátiší. I když jsem si musela projít všemi okruhy, mě blízké jsou právě ony nehybné objekty, u kterých mohu dlouho promýšlet kompozici, vybírat vhodný úhel pohledu a nebýt u toho pod tlakem a pozorována zrakem jiných osob.

Při nástupu na Fakultu designu a umění Ladislava Sutnara jsem již byla do oboru zasvěcena a díky tomu pro mě splnění předmětů v prvním semestru bylo lehčí. Překvapila mě přátelská atmosféra v ateliéru a milé, ale upřímné konzultace našich prací s pedagogy. Během studia jsem rozvinula mé smýšlení o fotografii, jelikož jsme spíše vedeni k vytváření volných souborů, ne k produktové fotografii. Začala jsem se více zaměřovat na nehybné motivy, krajina mě přitahovala čím dál více. Vyzařuje z ní klid. Pohyb v ní je pro mě vždy relaxace, oprostím se od okolního světa zaplněného ruchem velkoměsta. To nádherné ticho, liduprázdno. Ta zvláštní atmosféra, která se mění z přátelské do napjaté, když si s námi počasí pohrává. Je nevyzpytatelná. Ale i přesto ve mně vyvolává pocit bezpečí. Právě díky

všem těmto pocitům, které v ní zažívám, je pro mě její dokumentování radostí a je mi ze všech témat nejbližší.

2. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Výběr tématu bakalářské práce pro mě byla velice těžká volba. Zvolit si pouze jedno téma je složité, ale naštěstí je každé z nich voleno tak, aby měl člověk volné ruce a mohl do každého zahrnout svůj vlastní rukopis a téma sám sobě přizpůsobit. Hledala jsem něco, čím bych mohla vyjádřit můj pohled na svět, moje dosavadní znalosti a zkušenosti. Ale hlavně, aby mě vytváření souboru těšilo a fotografovala jsem s radostí. Po dlouhé váhání jsem se rozhodla pro téma Realita/fikce – soubor fotografií na pomezí reality a fikce. Toto hravé téma pro mě přesně vyjadřovalo onu volnost při realizaci, kdy se člověk může nechat unášet svou vlastní fantazií, vytvářet snímky, které vychází z mých představ a snů. Nechat se volně inspirovat svým okolím a přestat přemýšlet. Jen se dívat kolem sebe, snít a fotografovat prostory a výjevy, které se ztrácejí v abstrakci. Vytvářet atmosféru a podle nálady kolísat na rozhraní fiktivních světů.

Dlouho jsem jen promýšlela, jak téma uchopit. Nevěděla jsem, čím začít. Právě ono nekonečné dumání nad správným směrem, kam se ubírat, bylo špatně zvolenou cestou a velice mě svazovalo. Pokaždé, když jsem přišla na skvělý nápad, jsem ale při samotném fotografování zjistila, že onen skvělý nápad, který se alespoň zezáčátku takhle jevil, není až tak dokonalý. Že to není to, čím bych se dalších několik měsíců chtěla obklopit a žít tím. Z věcí a míst, které jsou běžnou součástí mého života, se stávají během fotografického procesu objekty zájmu. Někdy přehlížené, jindy opečovávané. Ze zapomenutí vytrženy a dány na obdiv zraku diváků. Mění se podle témat, které dokumentuji a kterými se v daném období zabývám. Můj zrak se stává samostatnou jednotkou, která mě neustále upozorňuje na nové a nové motivy.

Ale zpět k mému tématu. Každá fotka je svým způsobem fikce. Vše je výběr autora, nevíme, co je byť jen kousíček za rámem obrazu, pokud nám k tomu autor nepřiloží celou sérii fotografií či její varianty s větším zorným polem. Každou fotku může též každý pojmout svým vlastním způsobem a vyložit si ji podle svého. Zaleží to také na daném rozpoložení nálady pozorovatele a jeho osobních zkušenostech a zážitcích. Jak slovo realita, tak slovo fikce chápu dvěma způsoby. Reálné může být něco, na co si můžeme sáhnout, něco, co je opravdu na světě k vidění. Též to je ale něco, co je nepozměněno lidským zásahem. Fiktivní může být opět něco, co vůbec neexistuje hmotně. Něco, co je mimo naše chápání či právě jen čerpá z našeho kreativního myšlení. Též to ale můžeme chápat jako něco, co již člověk pozměnil, byť jen malinko. Za fiktivní námět můžeme považovat též objekt, který se snaží nahradit nebo věrně okopírovat už existující předměty nebo prostředí. Ať již nezdařile nebo tak povedeně, že naše oko není schopno rozpoznat, že to, co pozorujeme, ve skutečnosti neexistuje. K pozměněné realitě se váže též slovo konstrukce. Taková scéna je od základu

dílo autora, objekty jsou poskládané a nakomponované podle vlastního citu. Každý fotograf je svým způsobem konstruktérem snímku. I když se zaměřuje pouze na dokument, vždy musí vytvořit výřez ze světa podle svého úhlu pohledu a cítění. I když by chtěl zachytit vše, nikdy se této selekci nevyhne. Na snímku se může projevit a zobrazit jen část, byť co nejvíce charakteristická, popisná a výstižná. Vždy ale něco bude chybět, pokaždé můžeme hledat za snímkem další významy. A pokládat si otázku, co nám autor zatajil. Nikdy se neubráníme otázce, jestli nepozorujeme iluzi, zda nám snímek ukazuje pravdu.

3. CÍL PRÁCE

Při psaní tohoto oddílu jsem byla se souborem teprve na počátku. Je složité přemýšlet v začátcích o zakončení práce, jelikož fotografování je velice tvárné, proměnlivé a když už si člověk myslí, že by soubor mohl zakončit, náhle ho napadne nějaký další námět nebo nová situace, kterou by mohl do své práce zahrnout. Zatím nikdy jsem neměla pocit, že by nějaký z mých dosud vytvořených souborů byl definitivní, perfektní. Že bych v něm nemohla pokračovat, dotáhnout ho o něco dále. I přesto si ale myslím, že nedílnou součástí každého projektu je i představa a myšlenka o finálním výstupu a měl by ji mít každý umělec již při začátcích.

Ráda bych, aby finální snímky byly odrazem mně samotné, aby z nich vyzařovala hravost, ukrytá tajemství. Chtěla bych, aby divák, který si mé fotografie bude prohlížet, se mohl nechat volně unášet. Nechat pracovat svou fantazii, ničím nebýt rušen. Jen sám mezi snímky, svými představami a imaginacemi. Chtěla bych divákovi pomoci dostat ze svého nitra právě to hravé já, které v sobě každý z nás ukrývá. Ale též skryté pocity, které si necháváme pro sebe a nikdy nebyly vysloveny, se mohou dostat na povrch skrze moje fotografie. Detail či tvar mohou navodit v divákovi určitou náladu, kterou ale já neovlivním, jelikož předem nemohu určit, jaké vlastnosti, pohledy na svět a zážitky v sobě každý z nás nosí. Na každého snímky budou působit rozdílně. Diváka však k ničemu nenutím, jen nenuceně navádím. Nemusí se nechat svést a popustit svoji fantazii. Může se bránit a city neprojevit.

Též jsem se inspirovala trendem dnešní doby. Vše musí být dokonalé, až do detailu perfektní. Co tyto požadavky nesplňuje, je okamžitě v post-produkci dotvořeno nebo zcela vyřazeno. Jsme obklopeni vyumělkovanými reklamami a skvostnými hesly. Stáváme se otupělí a vůči všemu imunní. Už si ani mnoho věci neuvědomujeme a nezamyslíme se nad tím. Právě proto se pokouším rozehrát hru. Hru klamu, nedůvěry a mnoha nezodpovězených otázek.

4. PROCES PŘÍPRAVY

Během uvažování o způsobech realizace mě napadlo mnoho variant provedení. Každou nově přečtenou knížkou, která se vztahovala k mému vybranému tématu, jsem se v myšlení posouvala dále. Vždy nenápadně, po malých krůčcích. Co jsem nafotografovala na začátcích procesu, je obrovský rozdíl oproti fotografiím, co vznikly o několik měsíců později. Neřekla bych o nich, že jsou lepší, ale jiné. Člověk se též v průběhu času mění. Nikdo nezůstane stejný, zakonzervovaný. Okolní svět nás ovlivňuje a my balancujeme mezi svými sny, touhami a reálným životem a tlakem okolí.

Do mé přípravy mohu též zahrnout uvažování nad výslednou prezentací. Jelikož jsem soubor pojala jako celek, nerada bych, aby vznikaly mezi snímky nechtěné vztahy. Aby jedna fotografie nějak výrazně ovlivňovala druhou nebo se s ní propojovala. Soubor bych ráda pojala tak, aby působil celistvě a nedělil se do žádných skupinek či dvojic. Právě proto dumání nad finální formou, kterou bude má práce prezentována, je nejdůležitější fází přípravy. Je důležité, aby se tomu opravdu věnovala pozornost. Pak by se mohlo totiž stát, že vše vyzní úplně jinak, než byl původní záměr. Takže moje myšlenky se neustále ubíraly směrem k námětům. Též jsem se ale zamýšlela nad tím, jak budu tyto výjevy předkládat před diváky. Vyznění fotografií totiž určí, jak budou diváci snímky chápat a reagovat na ně. Prošla jsem spoustu internetových stránek, fotografií a knih se zaměřením na zpracování autorských knih. Nalezla jsem opravdu zajímavá zpracování a množství originálních nápadů. Mnohými jsem se nechala inspirovat a snažím se na ně navázat svou tvorbou.

5. PROCES TVORBY

Nejprve mě přitahovaly scény, které mě zaujaly tím, že klamou zrak. Někdy až absurdní, což mi do tématu velmi sedělo. Tento důležitý bod jsem ve vykonstruovaných snímcích vykonstruovaných podpořila. Hrála jsem si s různými tvary a objekty v obraze a přetvářela je v něco jiného nebo je úplně vymazávala, ač to pro běžného diváka nemuselo být okem postřehnutelné. Tyto pozměněné detaily v realitě mohu rozpoznat pouze já jako autor snímku. Někdy jsem ale přeháněla více, aby si pozorovatel začal uvědomovat nějaké podivnosti a začal o zobrazené realitě“ přemýšlet. Opravdu to tak může existovat? Mohl to autor doopravdy nalézt nebo se nás snaží oklamat? Na tyto otázky jsem nechtěla dát odpověď, ale nechat to na každém z vás, aby rozhodl podle svého smýšlení. Každý má své vlastní znalosti, zkušenosti a fantazii a právě to vše zde hrálo důležitou roli. Právě tyto vyjmenované vlastnosti pomohou divákovi orientovat se v mém díle.

Další alternativou byla myšlenka o vlivu světla na prohlížené výsledné fotografie. Tato idea však zůstala bez realizace. Je těžké vystavovat tisky ve špatně osvětlené místnosti, jelikož pod každým zdrojem světla odráží povrch jiné barvy a nám se může fotografie jevit s posunem barevné škály a jinými odstíny. Ne vždy to ale autor může ovlivnit. Napadlo mě experimentovat s tímto jevem. Snímky bych se snažila volit barevně tak, aby obsahovaly barvy v kontrastu a při střídavém nasvícení různými barvami se nám snímek měnil před očima. Rozehrála bych optickou hru, kdy by divák netušil, co vlastně je skutečná realita. Na internetu můžete nalézt mnoho variant optických klamů. Tyto obrázky dokáží lidské oči dokonale zmást. Ráda bych se jimi inspirovala a převedla určité prvky do mých fotografií. Při vyzkoušení však výsledné koláže nepůsobily tak, jak bych si představovala.

Během tvorby jsem byla až moc přetížená rozličnými metodami zpracování. Vše jsem si chtěla vyzkoušet, nebyla jsem zcela rozhodnuta, jakým směrem se vydat. Ale věděla jsem, že nějak se z místa pohnout musím. Nezástát ustrnutá, uvězněná v nekonečném proudu nápadů bez skutečného provedení. Opravdu jsem se rozhodla, že musím fotografování odstartovat. Pomalinku jsem zachycovala realitu kolem sebe. Vše, co mě zaujalo, se navždy objevilo v mých snímcích. Najednou nebylo tak těžké okolí dokumentovat. Našla jsem tu správnou cestu. Do ničeho se nenutit, fotoaparát mít vždy při ruce, připravena na nevšední situace. Zajímavá nálada a atmosféra vyzařující z nevšedního místa. Neobvyklé seskupení předmětů. Neznámý úhel pohledu. Nic nesmělo uniknout mému zraku. Nikdy více už se takovéto momenty neuskuteční. Kouzlo okamžiku nelze nahradit ani později zrekonstruovat.

Pokaždé, když se mi povedl nějaký úlovek a domů jsem se vracela s novými fotografiemi, zaplavil mě pocit radosti. Těšilo mě, že člověk nemusí v krátkém čase

nahromadit stovky snímků, ale že i jeden, která zachytím v průběhu delšího období, a osloví mě, je výhrou.

Většina námětů byla objevena při procházkách s mými dvěma fenkami v přírodě. Ta, jak jsem již psala, mi je blízká. Člověk je v ní sám sebou, nevystaven pohledům cizích osob. Mohla jsem se soustředit pouze na linie, tvary a působení barev. Město ve mně takovéto pocity nevyvolává. Cítím stísněnost, nevolněnost a neustálý dohled okolí.

6. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

Samotné téma vybízí k experimentování a právě proto jsem vyzkoušela mnoho variant při samotné realizaci. Nejvíce jsem pracovala s digitální zrcadlovkou Canon 50 D. K ní jsem poté podle situace používala buď objektiv Canon EFS 17 – 85 mm nebo objektiv s pevným ohniskem Canon EF 50 mm, který má nejnižší clonu 1,4. To mi umožnilo pracovat s malou hloubkou ostrosti a ze všedních objektů vytvářet neobvyklé kompozice.

Dále jsem hodně využívala adaptér M42 a s ním objektiv Mir 1 37 mm, který jsem právě díky adaptéru mohla umístit na digitální zrcadlovku a pohrávat si s nevšedním vykreslením obrazu z analogového objektivu na digitální čip fotoaparátu. Tento střet diametrálně odlišných technik a jejich spojení vytváří zajímavé snímky.

Též mně zaujala technika zvaná „freelensing“, kdy fotograf využívá objektivu volně umístěného před tělem a jeho naklápěním do různých směrů se mění hloubka rozostření na různých místech snímku rozdílně a nepředvídatelně. Vznikají jedinečně vykreslené fotografie, ale člověk se musí neustále hlídat, aby náhodou nepřekročil pomyslnou mez mezi svým originálním jednoduchým nápadem a kýčem.

Přišlo mi, že by bylo skvělé pojmout nějaké ze snímků i tak, že by vznikly skrze dírkovou komoru mnou vyrobenou. Jelikož jsem ale chtěla mít možnost více pokusů a výsledek vidět ihned po stisknutí spouště, rozhodla jsem se vyrobit měch s malou dírkou na jednom konci a s otvorem na zrcadlovku na konci druhém. Překvapil mě výsledek práce, protože snímky touto sestavou mají krásnou a tajemnou atmosféru.

K práci jsem také využívala analogový přístroj Nikon FM2 s objektivem Nikkor 50 mm. Vytváří nádherné obrazy plné atmosféry a velice pěkně kreslí. Mohu využít jeho přednosti clony 1,4 a díky tomu upřednostnit ty prvky na snímku, které pokládám za důležité, aby divák spatřil a nepřehlédnul.

Jako poslední jsem pracovala s kompaktním fotoaparátem Fujica Fujicon s ohniskovou vzdáleností 38 mm. Tento plně automatický kompak, ač se svou velikostí a vzhledem nezdá, dokáže zachytit svět opět s jiným nádechem a výsledným pocitem. Ač kvalitou se nemůže rovnat profesionálním kamerám, jeho náladové a snové výsledné fotografie vyvolávají silné emoce.

7. POPIS DÍLA

Stěžejní bod, na který jsem se zaměřila, byla atmosféra, která z fotografií vyzařuje. Náměty fotografií se stávají odrazy mé fantazie. Moje představy se prolínají do zachycených reálných situací. Mnohé jsou zajímavé právě tím, že si je každý může vyložit podle sebe. Ráda objevuji v již vzniklých snímcích nové světy, objekty a vyznění situace. Baví mě fotografie pozorovat a vytvářet k nim pokaždé jiný příběh. Tvary či barevnost se mohou libovolně prolínat či proměňovat v něco zcela jiného v závislosti na naší náladě.

Velice podobný efekt proměny jsem zpozorovala u předmětů stojících za plotem či poloprůhlednou fólií. Ty se stávají abstraktními tvary, naše oči ale stále ještě rozeznávají určité proporce. Pokud bychom ale vyfotili nějaký detail a k tomu ho ještě převedli do černobílé škály, vše splyne už jen ve hru tvarů, které nedokážeme přirovnat k žádnému reálnému předmětu.

„Tomu, čo tvoria naše idey a čo myslia naše myšlienky, nemusí zodpovedať nič reálne, avšak nie z toho dôvodu ide o čistú subjektivitu. Svet halucinácií sa nestane reálny, ale taktiež neprestane byť svetom, objektivným univerzom, plným významu a dokonalosti.“¹

Tímto úryvkem textu krásně Gasset vyjadřuje, jak se nelze vymanit z reality. Nelze z ní utéct, ukryt se a separovat. Vždy se na fotografiích zachytí, nikdy nevznikne otisk nereálna. Vše kolem nás, i přes veškerou snahu, zůstane navždy otisknuto na fotografiích. V našich možnostech je pouze forma, jakou můžeme reálný svět divákovi předložit. Buď jsme schopni určit, co pozorujeme nebo se ztratíme v abstraktní kompozici, která v nás navodí pocit, že hledíme z očí do očí iluzi. Jsme záměrně klamáni a nasměrováni tak, abychom se domnívali, že vidíme fiktivní objekty, které neexistují.

Též jsem se nechala inspirovat myšlenkou a snímkem avantgardního fotografa Jaromíra Funkeho a jeho cyklem Abstraktní fota (1927 – 1929), který je nádherně popsán v knize Česká fotografie 20. století. *„Na sluncem osvětlenou okenní římsu Funke kladl různé předměty a fotografoval jejich přímé i za pomoci zrcadel odražené stíny a složité obrazce, které se vytvářely na kartonu v pozadí. Vznikly tak imaginativní fotografie s velkým prostorem pro rozlet fantazie, v nichž už většinou není možno přesně rozpoznat výchozí objekt, jehož odraz je deformován a mnohdy sugeruje metaforickou představu jiného objektu. Fragменты trojrozměrných předmětů fúzuji s dvojrozměrnými stíny, skutečný svět se zde prolíná s iluzí.“²*

Celý soubor je propojen v knize, která je vyřazena jako celek. Prolínání různých materiálů vytváří nepředvídatelné efekty. Důležitou součástí prezentace je hra světla, stínů a průhledů, které fotografie povyšují na transcendentní objekt. Nerada bych, aby v knize vznikly kapitoly, které by ji dělily. Chtěla bych, aby všechny snímky byly propojeny a tedy aby

kniha působila kompaktně i přes použití různých technik a proměnlivých umístění fotografií. To by mělo umožnit, aby se každý mohl nechat volně unášet proudem své představivosti a nebyl ničím rušen. Fotografie se v knize ztrácejí, prolínají jedna s druhou a opět se vynořují na povrch. Proměny a tok tvarů vás nenechají ustrnout a nutí vás být na pozoru.

Neustále se v souboru opakují odkazy na nebe plné hvězd, vzdálené galaxie a neprobádané prostory. Vesmír je mimo náš dosah, mimo naše chápání. Není ani zdaleka tak prozkoumán, jak bychom chtěli. Jak vše funguje? Jaký zde platí řád? Je opravdu kosmos nekonečný nebo se za ním ještě něco nachází? Nebo dokonce někde končí? Právě toto ve mně iniciuje spojitost se samotným médiem fotografie. Co se skrývá za rámem obrazu? Tam, kam náš zrak nedohlédne? Ukrytá tajemství a nejasnosti nás přitahují. Čím je daná situace tajemnější, tím více se o ní zajímáme. Právě proto jsem umístila fotografie až na spád stránek. Při prohlížení vidíme jen tu část, kterou jsem divákům zprostředkovala skrze snímky. Je tím podpořen prvek výběru z reality, o které nevíme nic jiného, než co je nám dovoleno pozorovat. Okolní děj je ukryt, zahalen tajemstvím. Zde je onen odkaz na neprobádaný vesmír, o kterém jsem se zmínila výše v textu. Též jsem v knize řadila snímky podle intenzity tonality, aby nám snímky pomalu odkrývaly a odhalovaly nové a nové tajemství a detaily. Na konci se opět obrazy ztrácí v temnotě a divák je ponechán sám jen se svými myšlenkami.

1 GASSET, José Ortega y. *Eseje o umění*. Přeložila Paulína Šišmišová. Bratislava: Archa, 1994. 73 s. ISBN 80-7115-076-2. (str. 61)

2 BIRGUS, Vladimír, MLČOCH, Jan. *Česká fotografie 20. století*. Kant, 2010. 386 s. ISBN 978-80-7437-026-7 (str. 48-49)

8. PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

Popsat přínos mé práce pro oblast fotografie je velice zapeklitá otázka k zamyšlení. Jak mohu dopředu psát o něčem tak nevyzpytatelném. Přínos může ukázat až čas a následné ohlasy diváků. Co ale mohu říci teď, když mojí práci zatím měli možnost spatřit jen profesoři, se kterými konzultuji a spolužáci?

Pokusím se tedy shrnout alespoň moje přání a představy o vlivu souboru na budoucí obecnost. A dále mi nezbyvá nic jiného, než jen doufat a věřit, že se moje sny vyplní.

Každý umělec je potěšen, když má možnost spatřit u někoho dalšího odkazy na svou práci. Je to zpětná vazba na to, že naše práce nebyla zbytečná, že díky ní mohlo vzniknout další dílo. Zde vidím onen důležitý potenciál, dílo získá větší hodnotu. Nikdo rád netvoří dílo za účelem, aby nebylo vidět. I přes originalitu a jedinečnost, která je tímto krokem mírně narušena. Ale stojí to za to. Důležitým prvkem je též i to, aby fotografie diváka zaujaly natolik, aby se alespoň na chvíli zamyslel nad vyobrazeným obrazem nebo situací, kterou snímek zobrazuje. Vypustil z hlavy každodenní starosti a mohl být chvíli sám sebou. Bez přetváření a předsudků okolí. Pohrávat si se svou fantazií a prozkoumávat svět skrze jiný úhel pohledu. Třeba právě tato jiná perspektiva dokáže člověka pozměnit. Začne si všímat věcí, které dříve přehlížel. Upozorním ho na kreativitu sebe samotného. A právě tím, že jsme schopní kreativního myšlení, si dokážeme užívat života a rozdávat radost svým blízkým.

9. SILNÉ STRÁNKY

Kladně bych hodnotila výběr fotografií. Ač jsem jich nasnímala veliké množství, myslím si, že jsem samozřejmě s pomocí profesorů zvolila výstižné snímky. Vybrala jsem méně fotografií právě proto, aby se divák brzy nezahltl, ale prohlížení ho bavilo až do konce. Když se na práci zahledím, působí na mě kompaktním dojmem. Řazení snímků podle tonality není chaotické a knížka drží pospolu.

Šťastnou ruku jsem měla i při výběru materiálu k tisku. Použití pauzovacího papíru vyšší gramáže se k tématu náramně hodí. Skvěle ho vystihuje a podporuje. Vytisknuté fotografie na něm na první pohled působí jako na klasickém papíře. Na druhý pohled ale člověk zjistí, že se obrazy prolínají. Nenápadně v pozadí vystupuje snímek z další stránky. Tvoří jakousi kulisu a připravuje diváka na další výjev. Čím je výjev světlejší, tím více se s dalším snímkem prolíná a diváka mate. Co je daná fotografie a co už se nachází v pozadí? To nechávám na každém z vás, ať při otáčení stránek zjistí, jak tomu je.

10. SLABÉ STRÁNKY

Když se zamyslím nad nedokonalostmi mé práce, určitě stojí za zmínku kvalita některých fotografií. Mnohé vznikly velice spontánně, bez plánování. Vždy jsem neměla po ruce mou zrcadlovku a musela jsem sáhnout po mobilním telefonu. Ale i přesto si myslím, že vzhledem k danému tématu to není zas až tak veliký problém. Upřednostňuji vyznění snímku před perfektním provedením.

Další část, u které si nejsem zcela jista, je grafické rozvržení knihy. Zkoušela jsem mnoho variant a umístění snímků, zabývala jsem se touto částí poměrně dlouhou dobu. Ale jelikož grafika není můj obor, nemám s ní takové zkušenosti. Právě proto jsem se nakonec rozhodla zvolit jednodušší provedení, které není zas tak jedinečné. V knize střídám snímky vždy na celou stránku nebo dvojstránku. V případě fotografií na výšku jsem zvolila umístění bez bílých rámečků okolo snímku po stranách stránky. To vše se ale snažím vyvážit použitím neobvyklých materiálů.

11. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

a) Knižní zdroje

AUMONT, Jacques. Obraz. Praha: NAMU, 2005. ISBN 978-80-7331-165-0.

BERGER, John. Způsoby vidění. Praha: Labyrint, 2016. ISBN 978-80-87260-78-4.

BIRGUS, V., Mlčoch, J. Česká fotografie 20. Století, průvodce. Praha: Kant, 2005. ISBN 80-86217-89-2.

GASSET, José Ortega y. Eseje o umění. Bratislava: Archa, 1994. ISBN 80-7115-076-2.

GOMBRICH, Ernst, Hans. Umění a Iluze: Studie o psychologii obrazového znázorňování. Praha: Odeon, 1985. ISBN O1-525-85.

JOST, Francois. Realita/Fikce říše klamu. Praha: NAMU, 2006. ISBN 80-7331-056-2.

LÁB Filip, TUREK Pavel. Fotografie po fotografii. Praha: Karolinum, 2009. ISBN: 978-80-246-1617-9.

b) Internetové zdroje

<http://www.artplus.cz/cs/aukcni-zpravodajstvi/1/funke-r-ssler-sudek-drtikol-v-new-yorku>

<http://www.sudek-atelier.cz/en/archive/abstraktni-kompozice.html>

<http://www.muo.cz/sbirky/fotografie--37/kytka-rupert--419/>

<http://www.hatjecantz.de/helfried-hagenberg-2969-1.html>

http://www.artnet.com/artists/bernard-voita/sans-titrexRIaHEY5MbTa7g LC_PC7A2

<http://www.todayandtomorrow.net/2009/05/07/bernard-voita/>

<http://www.tate.org.uk/research/publications/tate-papers/04/emila-medkova-the-magic-of-despair>

<http://photoarts.com/gallery/sato/satoexh.html>

<http://www.artnet.com/artists/ren%C3%A9-magritte/>

12. RESUMÉ

This bachelor thesis deals with Construction and fiction in photography. I try to find the ways of shooting between reality and fiction. It is very complicated because everything we take a photo of is real. We can't escape from the outside world and from existing things.

In this time we constantly meet the advertising everywhere around us. That influence us a lot. Those works are edited to perfection. Nothing must be with defect.

In my project I focus on the atmosphere which you can feel from the pictures. I would like to influence viewers and guide them to think about my photos. Everyone has different experience, personality traits and own perception. That's why everyone can imagine its own scenes and see something else every time. I endeavour giving freedom of thinking. When you look at my photos, you can project your dreams into that. My idea is to allow people only follow my pictures and let their emotions run away with one.

You find a lot of links to the universe but we don't know what is located behind this space. Is there the end somewhere? This idea is very similar to the main idea of photography. When anyone is taking pictures makes his own selection. We never know what is behind the frame of photographs. We are only given a choice of an author and our imagination can work at full blast.

I decided to make my author's book from selected pictures. I don't want the book to be separated to parts. I would like it to create a one unified file. I put photos from light to dark hues in it. They are appearing slowly from a paper and reveal a secret and details to us. At the end the pictures are losing again to the paper and disappear in blackness. After that the viewers are left in solitude with their own ideas and imagination.

13. SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1

Inspirační zdroj - Jaromír Funke, Abstrakce s lahvemi

Příloha 2

Inspirační zdroj - Jaromír Funke, Abstraktní fotografie

Příloha 3

Inspirační zdroj - Rupert Kytka, Torzo (Strom)

Příloha 4

Inspirační zdroj - Zdeněk Virt, Bez názvu

Příloha 5

Inspirační zdroj - Helfried Hagenberg, Book Sculptures

Příloha 6

Inspirační zdroj – Bernard Voita, Sans titre

Příloha 7

Inspirační zdroj – Bernard Voita

Příloha 8

Inspirační zdroj – Emila Medková, Torso

Příloha 9

Inspirační zdroj – Tokihiro Sato, Photo-Respiration Hattach 1

Příloha 10

Nepoužitá fotografie

Příloha 11

Nepoužitá fotografie

Příloha 12

Nepoužitá fotografie

Příloha 13

Nepoužitá fotografie

Příloha 14

Nepoužitá fotografie

Příloha 15

Inspirační zdroj – René Magritte, Le pays des miracles (The Country of Marvels)

Příloha 1

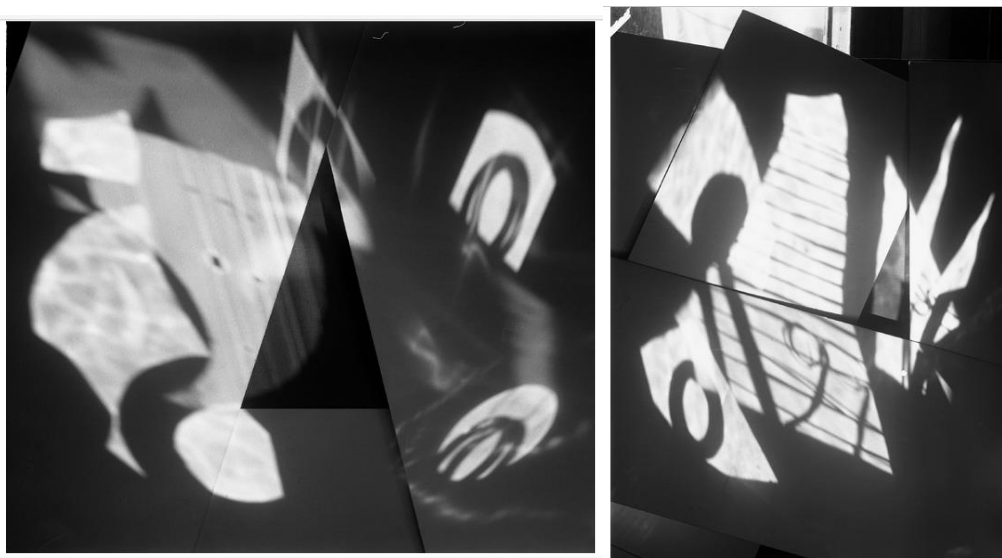
Inspirační zdroj - Jaromír Funke, Abstrakce s lahvemi

Jaromír Funke: Abstrakce s lahvemi, kol. 1925, bromostříbrná fotografie, 29,5 x 37,2 cm
Dostupné z: <http://www.artplus.cz/cs/aukcni-zpravodajstvi/1/funke-r-ssler-sudek-drtikol-v-new-yorku>

Příloha 2

Inspirační zdroj - Jaromír Funke, Abstraktní fotografie

Jaromír Funke: Abstraktní fotografie

Dostupné z: <http://www.sudek-atelier.cz/en/archive/abstraktni-kompozice.html>

Příloha 3

Inspirační zdroj - Rupert Kytka, Torzo (Strom)

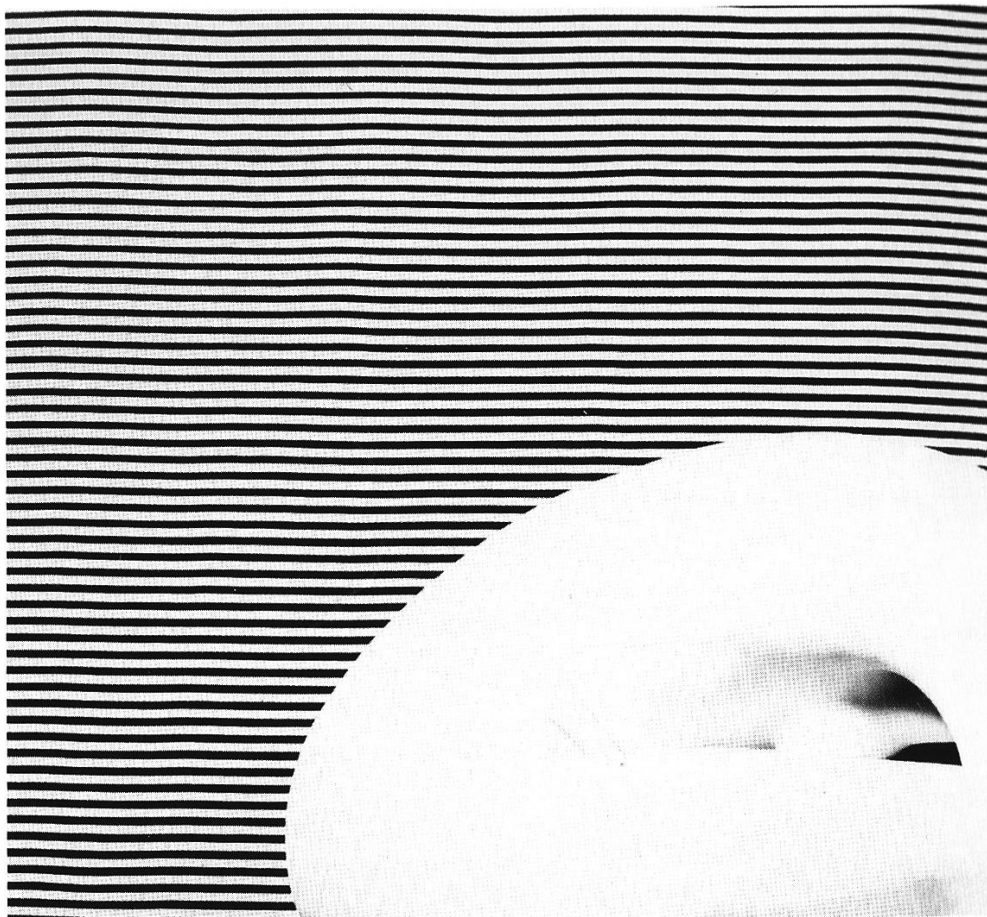

Rupert Kytka: Torzo (Strom), 1965, černobílá fotografie, papír; 299×234 mm, získáno 1994, Muzeum umění Olomouc, inv. č. F 3923

Dostupné z: <http://www.muo.cz/sbirky/fotografie--37/kytka-rupert--419/>

Příloha 4

Inspirační zdroj - Zdeněk Vrt, Bez názvu

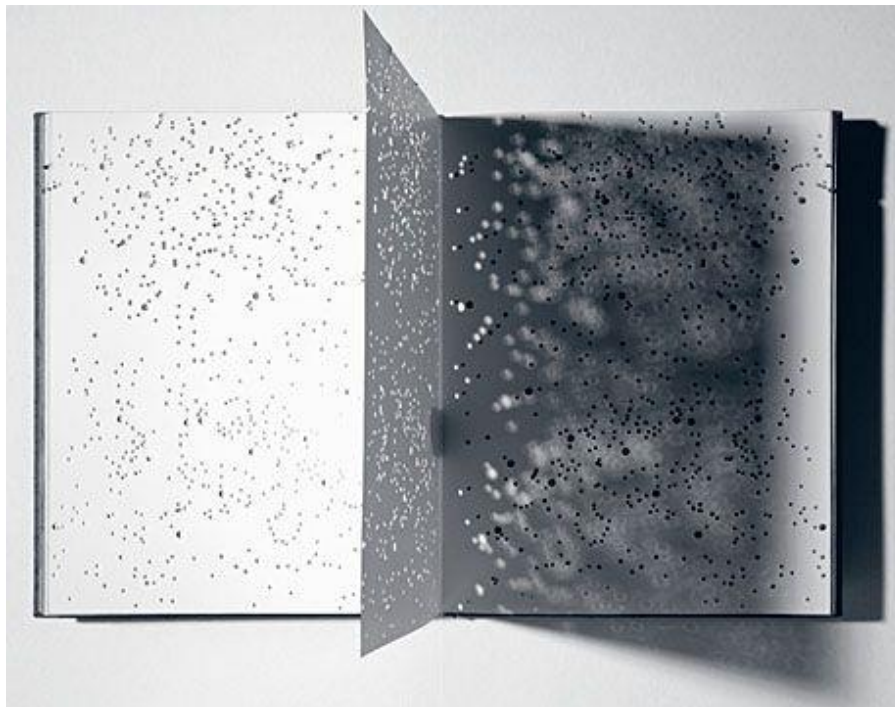
Zdeněk Vrt: Bez názvu, Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze

Dostupné z: BIRGUS, Vladimír, MLČOCH, Jan. Česká fotografie 20. století. Kant, 2010.

386 s. ISBN 978-80-7437-026-7 (str.176)

Příloha 5

Inspirační zdroj - Helfried Hagenberg, Book Sculptures

Helfried Hagenberg: Book Sculptures, Text(s) by Martina Dobbe, Helfried Hagenberg, ed. Wolfgang Wittrock, graphic design by Helfried Hagenberg, Iris Grazikowske, Christian Odzuck. German, English. 2012. 208 pp., 204 ills. Hardcover. 22.10 x 27.10 cm. ISBN 978-3-7757-3187-4

Dostupné z: <http://www.hatjecantz.de/helfried-hagenberg-2969-1.html>

Příloha 6

Inspirační zdroj – Bernard Voita, Sans titre

Bernard Voita: Sans titre, 1997, želatinový stříbrný tisk, 122 x 121 cm

Dostupné z: <http://www.artnet.com/artists/bernard-voita/sans-titrexRInaHEY5MbTa7g>

LC_PC7A2

Příloha 7

Inspirační zdroj – Bernard Voita

Bernard Voita

Dostupné z: <http://www.todayandtomorrow.net/2009/05/07/bernard-voita/>

Příloha 8

Inspirační zdroj – Emila Medková, Torso

Emila Medková: Torso, 1965, černobílá fotografie

Dostupné z: <http://www.tate.org.uk/research/publications/tate-papers/04/emila-medkova-the-magic-of-despair>

Příloha 9

Inspirační zdroj – Tokihiro Sato, Photo-Respiration Hattach 1

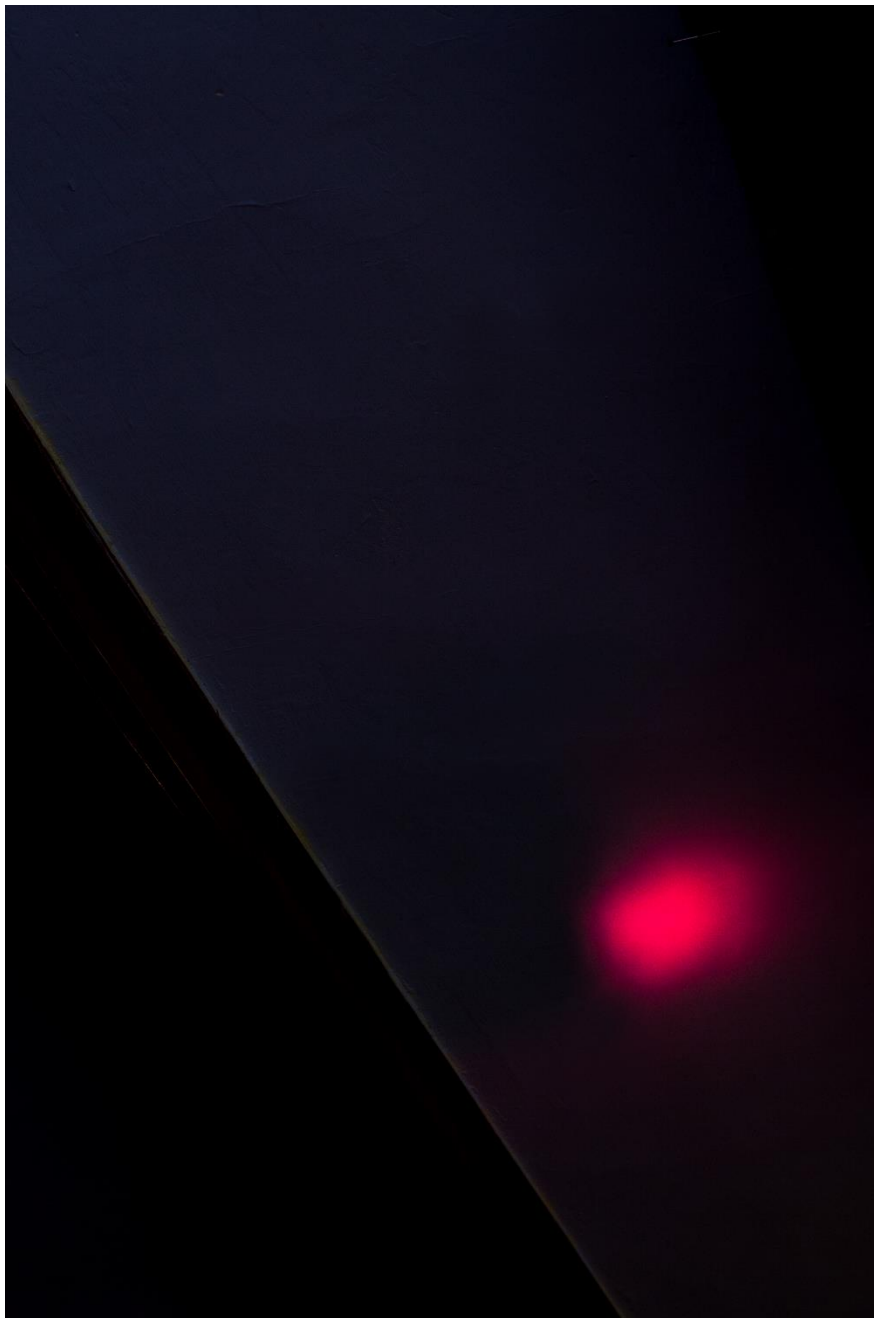

Tokihiro Sato: Photo-Respiration Hattach 1, 1996, černobílá fotografie

Dostupné z: <http://photoarts.com/gallery/sato/satoexh.html>

Příloha 10

Nepoužitá fotografie

Příloha 11

Nepoužitá fotografie

Příloha 12

Nepoužitá fotografie

Příloha 13

Nepoužitá fotografie

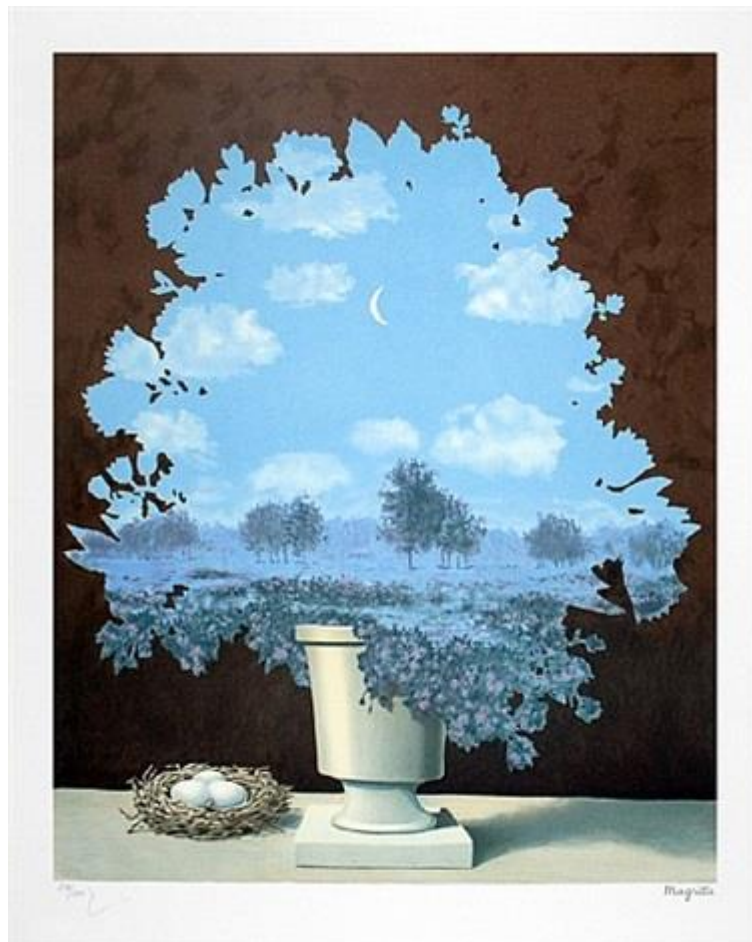
Příloha 14

Nepoužitá fotografie

Příloha 15

Inspirační zdroj – René Magritte, Le pays des miracles (The Country of Marvels)

René Magritte: Le pays des miracles (The Country of Marvels), Series 2, 1967,
60.6 cm x 50.2 cm

Dostupné z: <http://www.artnet.com/artists/ren%C3%A9-magritte/>